

HARRI HENTTINEN

Harri oli hentorakenteinen ja pehmeäpiirteinen poika, joka rakasti nukkeja, kirkkaita värejä ja kauniita tavaroita. Autot ja sotaleikit eivät Harria kiinnostaneet. Hän halusi meikata ja pukeutua äitinsä vaatteisiin. Lapsuudessa Harri sai olla oma itsensä. Hänellä oli rakastavat vanhemmat ja vuotta nuorempi sisko, jotka tukivat poikaa kaikessa.

ONGELMAT ALKOIVAT, kun Harri meni kouluun. Siellä poikien kuului osata tapella, olla raju.

Harria alettiin kiusata. Aina oli joku ilkkumassa tytöksi. Häntä kiusattiin pitkin päivää ja koulumatkoilla.

Yläkoulu oli Harrille painajaista. Pahinta olivat liikuntatunnit. Harri ei löytänyt paikkaansa poikien fyysisistä joukkuepeleistä. Hänet valittiin aina viimeisenä joukkueeseen, ja kun joukkue hävisi, syy oli Harrin. Harri kadehti luokan suosittuja poikia, vaikka he kohtelivat häntä huonosti. Hän yritti olla heille mieliksi ja ansaita paikkansa joukossa, mutta joutui vain pahemmin naurunalaiseksi. Harri alkoi voida pahoin. Hänestä tuli arka ja hiljainen poika, joka ei uskaltanut vastata edes opettajien kysymyksiin. Harri laski kuukausia ja päiviä, koska koulu olisi ohi.

LUKION LOPUSSA Harrin elämässä tapahtui jotain odottamatonta. Hän näki näyn. Visiossa oli mutkittelevia polkuja ja isompiakin teitä. Jokaisen tien päässä oli ihminen. Joku oli tiensä alussa, toinen taas oli ehtinyt kulkea pitkälle eteenpäin. Tämän hengellisen oivaltamiskokemuksen kautta Harri ymmärsi, että hänen tuli toimia vierellä kulkijana noille erilaisille ihmisille. Tästä alkoi Harrin oma polku kohti itsensä löytämistä.

NYT, KYMMENIÄ VUOSIA myöhemmin, Vesilahden yksi pidetyimmistä ihmisistä on pinkkiin pikkutakkiin, värikkääseen sifonkihuiviin, röyhelöihin ja koruihin pukeutuva kirkkoherra, Harri Henttinen. Hän ei näytä perinteiseltä kirkonmieheltä. Vaikka sukupuolirooleista puhutaan seurakunnissa nykyään avoimemmin, ei ole itsestään selvää, että kirkon sisällä voi toimia mies, joka näyttää naiselta ulospäin. Harrille oman minuuden etsiminen on ollut 50 vuotta kestänyt matka, jonka aikana hän löysi rohkeuden määritellä itse oman sukupuolisuutensa, välittämättä muiden mielipiteistä. Nyt hän on mies, joka elää sisäisen naiseutensa kanssa sopusoinnussa.

HARRI ON KOHDANNUT omalla polullaan paljon ennakkoluuloja. Hänen kykyjään toimia pappina epäiltiin ujon ja hiljaisen luonteen vuoksi, ja pienellä paikkakunnalla Harrin erilaisuus herätti aluksi epäluuloja. Kaikki nämä kokemukset toimivat nyt voimavarana Harrin kohdatessa ihmisiä työssään. Nuorena Harrin täyttivät pelko, viha ja katkeruus. Nyt niiden tilalla on vilpitön ja ehdoton rakkaus itseä kohtaan. Sitä hän säteilee nyt niille, joiden vierellä hän kulkee.

"KUN TAJUSIN, ETTÄ MINUN PITÄÄ OLLA SE, JOKA OIKEASTI OLEN, VAPAUDUIN."

Syntyi vuonna 1965 Tampereella.

Kirkkoherra

Kävi lukion jälkeen mallikoulun.

Vihittiin papiksi vuonna 1989, valittiin Vesilahden kirkkoherraksi vuonna 2006.

Näyttää esimerkillään mallia sukupuolen moninaisuudesta ja itsensä hyväksymisestä.